

Maaliskuu maata näyttää, sanoo vanhakansa. Maaliskuu pitää nimessään jotain maallista ja maahan liittyvää. Kevään ensi askelia, kaiken kasvun ja elämän varovaista heräämistä. Pieniä, hienosyisiä liikkeitä ja muutoksia, jotka kasvavat päivä päivältä selviksi kevään merkeiksi. Maaliskuu tuo tuulestaan kevään tuoksun. Maaliskuu on hiihtäjän kuukausi. Häikäisevän, ylenpalttisen valon ja hankien kuukausi. Selkeät, avarat jää- ja lumikentät saavat haukkomaan henkeä. Tilan tunne paisuu valtaviin mittasuhteisiin. Seiniä ei näy missään. Suksien alla vain vitivalkeaa, auringon valoa kimaltaen heijastavaa hankilunta. Taivaalla, ääretön, käsityskyvyn rajoja koetteleva sini. Sellainen on hiihtäjän valtakunta ja sellaisessa valtakunnassa on jotain toivoa ja riemua ruokkivaa. Se herättää, oikeaa, väärentämätöntä vapauden tunnetta. Aapasuolla raudan luja hankikanto. Aamun viivyttävä usva ja kaukaisuudessa unen omaisena häämöttävä metsäsaareke. Siellä täällä muutama pystyyn kuivanut, kelottunut männyn ranka tai kuuraa havuillaan kantava kitukasvuinen petäjä. Suksi kulkee kuin tyhjää, vaivoja säästään. Matkaa se taittaa jouduttavasti ja kilometrejä ahnehtien se lipuu. Metsäsaarekkeella erämaan rauha, tervaksinen kahvituli ja tervehtimään tullut kuukkel. Aamulla on vielä värisyttävää kylmyyttä, yö viipyy vielä hetken, mutta aurinko nousee nopeasti. Aurinko tuo tullessaan lämmön, joka irrottaa vesitipan jääpuikosta. Niiden vaihtelevan pituinen, sormimainen rivistö saa eloa räystäällä. Veden liikettä, etelärinteellä näkyviä päiviä ja tiaislaulua, tätä kaikkea maaliskuu on. Se on ulkoilmaan kutsuvaa auringon paistetta ja aukeavia joen uomia. Se on lumilaineilla olevia järven selkiä tahi yllättäen satavia, sakeita lumikuuroja. Maaliskuu pidättää öissään lopputalven kuulautta. Valoisana heijastavaa yöllistä taivasta. Varjoissaan sillä on talven heikentämien voipumista ja luovuttamista. Voimien loppumista kesken alkavan kevään. Kuolemista.